Với chú Sẻ Con này, lần tập bay chuyền đầu tiên đã để lại cho chú một kỉ niệm khó quên.

Ở gần cái tổ của chú, có một cây Bằng Lăng trẻ. Mùa hoa này là mùa hoa thứ hai của Bằng Lăng.

Nhưng năm nay Bằng Lăng nở hoa mà không được vui hoàn toàn. Vì cô bé tên là Thơ ấy vừa rồi bị ốm, phải đi bệnh viện, mà vắng bé Thơ trong mùa nở hoa thì Bằng Lăng làm sao vui được!

Bé Thơ đã không ít lần bảo vệ Bằng Lăng khỏi những cậu bạn nghịch ngợm.

Bằng Lăng nhớ suốt đời chuyện ấy nên mùa hoa năm trước, mùa hoa đầu tiên, Bằng Lăng đã cho cánh hoa đẹp nhất nở về phía nhà bé Thơ, chìa cả vào trong cửa sổ của bé Thơ...

Vậy mà mùa hoa năm nay...

Câu chuyện trên, Sẻ Con biết được là nhờ có mẹ. Mẹ sống lâu với cây cỏ nên mẹ mới nghe được, hiểu được tiếng nói của cỏ cây. Sẻ Con còn bé quá. Phải còn lâu, còn lâu, sẻ mới được như mẹ...

Nhưng khi nghe được câu chuyện trên, chính Sẻ Con đã hỏi:

"Bằng Lăng nhớ bé Thơ như vậy, bé Thơ có nhớ Bằng Lăng không?"

"Có chứ! Nằm trong bệnh viện, thấy Bằng Lăng ở quanh đấy nở hoa, bé Thơ cũng đã hỏi mẹ xem cây Bằng Lăng, bạn thân của mình đã có hoa chưa, có được nhiều không, đẹp không?"

Ủi!

"Năm nay, bé Thơ không được xem cây Bằng Lăng của mình nở hoa rồi mẹ nhỉ?"

Sẻ Mẹ cười, vẻ đầy bí mật, rồi lấy mỏ mổ yêu lên đầu con và nói:

"Để rồi con xem! Bằng Lăng cho mẹ biết là nó đã bàn với tất cả lá cành của nó. Tất cả đã quyết lòng giữ lại một bông hoa cuối cùng đợi bé Thơ về đấy."